

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑ ΦΕΒΡΩΝΙΑ ΤΟΥΛΚΕΡΙΔΟΥ
ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΩΣΕ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ ΕΥΖΩΝΟΙ ΤΟΥ
ΚΙΛΚΙΣ

Του Βίκτωρα Τζιμογιάννη

Ποιες ήταν οι συνήθειες των ανθρώπων;

Εμείς παίζαμε αυτοσχέδια παιχνίδια και οι γονείς μας απασχολούνταν με την γεωργία (παραγωγή σιτηρών και καπνού) και την κτηνοτροφία. Το κάθε νοικοκυριό είχε την δική του παραγωγή (γάλα, αυγά, κρέας κλπ).

Ποια ήταν η καθημερινή σας ζωή;

Στην προσχολική και στη σχολική ζωή παίζαμε και διαβάζαμε. Σε λίγο μεγαλύτερη ηλικία (11 με 12 ετών) δουλεύαμε στα κτήματα.

Πως περνούσατε τον ελεύθερο χρόνο;

Στον ελεύθερο μου χρόνο πήγαινα στην οικοκυρική σχολή και μάθαινα διάφορες τέχνες (υφαντουργία, κέντημα κλπ.).

Τι σας άρεσε στο χωριό σας και τι όχι;

Δεν μου άρεσε το ότι σε ηλικία 15-16 ετών, η μητέρα μου ήθελε να μάθω να ζυμώνω, όμως εγώ σκεφτόμουν ότι θα παντρευτώ στην πόλη και δεν θα χρειαζόταν να ζυμώνω.

Θα θέλατε να αλλάξετε κάτι στο χωριό σας;

Όχι, διότι το χωριό μου εξελίχθηκε πολύ γρήγορα γιατί όταν τα Ελληνο-Γιουγκοσλαβικά σύνορα άνοιξαν, το 1952 – 1953, δημιουργήθηκε το τελωνείο, έλεγχος διαβατηρίων, αστυνομία και τράπεζες. Επίσης στο χωριό αναπτύχθηκε ο τουρισμός και εμείς φιλοξενούσαμε τουρίστες στα σπίτια μας πριν ανοίξουν ξενοδοχεία.

Πως φανταζόσασταν ότι θα είναι το χωριό σας στο μέλλον;

Εμείς φανταζόμασταν ότι το χωριό μας θα εξελιχθεί πολύ, όμως παρήκμασε λόγω της αστικοποίησης και της αστυφιλίας.

Υπήρχε νοσοκομείο στο χωριό σας;

Όχι.

Τι κάνατε σε περίπτωση που παθαίνατε κάτι;

Όταν δεν ήταν κάτι σημαντικό, πηγαίναμε σε έναν κοινοτικό γιατρό, ο οποίος έκανε όλες τις ειδικότητες. Όταν ήταν κάτι σημαντικό πηγαίναμε στις μεγάλες πόλεις (Θεσσαλονίκη, Κιλκίς). Μάλιστα όταν ήμουν 10 ετών με χειρουργήσαν για σκωληκοειδίτιδα στην Θεσσαλονίκη, και μιας που ο νονός μου έμενε στη Θεσσαλονίκη ήρθε να με πάρει από την κλινική. Ο νονός μου για να με ευχαριστήσει με πήγε στο σπίτι με την άμαξα. Εγώ πάλι όμως ντρεπόμουν στην άμαξα γιατί νόμιζα ότι οι φτωχοί πηγαίνουν με την άμαξα. Επίσης επειδή εγώ δεν είχα ξαναμπεί σε αυτοκίνητο ήθελα να με πάει με το ταξί!

Πως ήταν τα σχολεία στην εποχή σας σε σχέση με τη σημερινή εποχή;

Το σχολείο μας είχε ξυλόσομπα. Παίρναμε όλοι από ένα ξύλο στο σχολείο τον χειμώνα. Την άνοιξη κάναμε δέντροφύτευση. Τα σχολεία δεν λειτουργούσαν μόνο πρωί. Κάποιοι μαθητές πήγαιναν και απόγευμα. Θυμάμαι που είχαμε μόνο έναν δάσκαλο, παρόλο που είχαμε αρκετά παιδιά. Μαθαίναμε και τραγουδούσαμε πατριωτικά τραγούδια.

Πως ήταν η συμπεριφορά των δασκάλων και αντίστοιχα η συμπεριφορά των μαθητών;

<<Τον φοβόμασταν τον δάσκαλο>>. Είχε μία βέργα στο γραφείο του. Οι μαθητές ήταν ευγενικοί και δεν τολμούσαν να πάνε αδιάβαστοι στο σχολείο. Όταν κάποιος μαθητής ξεχνούσε το τετράδιο, ο δάσκαλος έστελνε τον μαθητή στο σπίτι του για να το φέρει.

Ποια ήταν η ενδυμασία των μαθητών και η εμφάνισή τους γενικότερα;

Φορούσαμε μπλε ποδιές με λευκό γιακά, αγόρια και κορίτσια. Όλοι είχαμε την ίδια ενδυμασία.

Ήταν υποχρεωτική η εκπαίδευση στα χρόνια σας; Συνέχιζαν όλοι το σχολείο και αν όχι γιατί;

Το χωριό μας ήταν αγροτικό και μακριά από την πόλη. Γι' αυτό, ενώ στα κορίτσια υπήρχαν άριστες μαθήτριες για ηθικούς και οικονομικούς λόγους στέλναν μόνο τα αγόρια που είχαν την οικονομική δυνατότητα.

Υπήρχε μέριμνα για παιδιά με ειδικές ανάγκες;

Όχι, στο χωριό μου δεν υπήρχε. Υπήρχε μάλιστα και bullying. Δεν ξέρω αν στις πόλεις υπήρχε μέριμνα.

<<Αν παίζαμε την ημέρα και δεν διαβάζαμε το βράδυ μας έσβηναν τη λάμπα πετρελαίου.>>